

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyně Mgr. Monikou Chaloupkovou v právní věci **žalobce: Ing. J. O., zastoupen JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou**, se sídlem Sovova 709/5, 412 01 Litoměřice, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2013, č. j. KrÚ 11513/2013/ODSHI/12,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 11. 2. 2013, č. j. KrÚ 11513/2013/ODSHI/12, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl (dále jen „městský úřad“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 9. 2012, č. j. MěÚ Litomyšl 36100/2012, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že

dne 3. 8. 2012 ve 13:37 hodin na silnici č. I/35 za obcí Litomyšl ve směru na obec Svitavy jako řidič vozidla tovární značky ŠKODA SUPERB, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o více jak 30 km/hod, neboť mu byla naměřena rychlost 128 km/hod, tedy při zvážení možné odchylky měřicího zařízení, po odečtení 3% tolerance, mu byla jako skutečná nejnižší naměřena rychlost 124 km/hod, čímž porušil ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek byly žalobci uloženy podle § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu a § 11 odst. 1 písm. b), c) a § 12 odst. 1 zákona číslo 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), pokuta ve výši 4.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíců a podle § 79 odst. 1 a 4 zákona o přestupcích ve spojení s vyhláškou č. 231/1996 Sb. povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku paušální částkou 1.000 Kč.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu a domáhal se jeho zrušení a též zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro nezákonnost, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a náhrady nákladů soudního řízení. Žalovanému vytknul, že se nezabýval nebo se zabýval nesprávně uplatněnými odvolacími body, pokusil se nahradit činnost městského úřadu tím, že posuzoval dokazování místo něj, a dospěl k závěru, že v podání žalobce jsou nedostatky, aniž by ovšem před tím žalobce vyzval podle § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Uvedená obecná tvrzení následně žalobce rozvedl v žalobních námitkách, které soud pro přehlednost uspořádal do následujících žalobních bodů:

1. Správní orgán I. stupně se vůbec nezabýval omluvou zmocněnce žalobce, proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný jeho činnost nahradil, čímž porušil základní zásady odvolacího řízení dle § 89 správního řádu. Zároveň se nezabýval všemi odvolacími námitkami a návrhy na dokazování, proto je jeho rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelné. Zmocněnec žalobce se omluvil e-mailem a žalovaný vyzval k jeho předložení. Žalobce má zato, že městský úřad doručení e-mailu zatajil. V praxi nelze dokázat, že k podání touto formou došlo, když správní orgán podání zatají, případně dojde k závadě na datové síti. Takový postup odporuje zásadám správního řízení, např. vyřizování věci bez zbytečných průtahů. V rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008, se konstatuje, že základním problémem úkonů učiněných pomocí datové sítě je, že „postrádají záruku, že byly poslány určitou osobou a že při jejich přenosu nedošlo k jejich pozměnění“. Žalobce má zato, že okamžikem podání, stejně jako u listovní zásilky zaslané prostřednictvím pošty, je okamžik odeslání. Je-li takové podání potvrzeno do 5 dnů, je lhůta zachována. Žalobce předal žalovanému výtisk e-mailu, ten však celou věc posoudil značně formálně, neboť konstatoval, že e-mail ze dne 21. 9. 2012 a písemnost ze dne 26. 9. 2012 nejsou textově shodné, proto se v případě písemnosti jednalo o nové podání. Jde nejen o přístup formalistický, ale též nezákonný, neboť dle § 37 odst. 4 správního řádu stačí e-mail toliko potvrdit, což znamená např. text „potvrzuji tímto své podání ze dne XYZ z e-mailu ABC“. Žalovaný tak porušil právo žalobce na spravedlivý proces, neboť mu znemožnil uplatnění jeho práv v zastoupení. Zmocněnec žalobce se dne 26. 9. 2012 v 10:08:56 hodin telefonicky dotazoval u správního orgánu I. stupně, zda e-mail dorazil, což mu bylo potvrzeno s tím, že do 5 dnů je třeba ho potvrdit. Ohledně letenky sice žalovaný vznesl pochybnosti, ale nevyzval žalobce k jejich odstranění. Součástí spisu je i potvrzení o platbě ze dne 25. 3. 2012, se kterým se žalovaný nijak nevypořádal. Žalobce se prostřednictvím zmocněnce z jednání omluvil, požádal o stanovení nového termínu, přičemž žalobce je přesvědčen o tom, že omluva byla náležitá, s uvedením důležitého důvodu, a pokud nebyla za takovou správními

orgány uznána, přičemž žalobce o tom ani nebyl informován, byl žalobce zkrácen na svých právech. V dané době měl zmocněnec další jednání u Magistrátu města Teplice, kdy odvolací orgán dospěl k závěru, že předložená omluva je náležitá a z důležitého důvodu. Není možné, aby správní orgány dospěly při shodných podmínkách k odlišným závěrům. Omluva z důvodu nemoci byla zaslána e-mailem, následně potvrzena, průběh nemoci byl v omluvě popsán, lékař den před jednáním stanovil klid na lůžku. Správní orgán I. stupně tuto hodnotil jako účelovou a ani se nepokusil kontaktovat zmocněnce, čímž porušil základní zásady správního řízení a rovněž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce je podstatnou vadou řízení před městským úřadem, neboť jím bylo porušeno základní právo žalobce na projednání věci v jeho přítomnosti. Sám NSS v rozsudku č. j. 2 As 8/2009-95 uvádí, že „o neakceptaci omluvy by měl správní orgán dle mínění krajského soudu obviněného informovat“. Správní orgány musí respektovat právo účastníka na zastoupení, ledaže bude spolehlivě doloženo, že došlo ke zneužití tohoto práva (rozsudek NSS č. j. 1 As 27/2011-87, rozsudek NSS č. j. 1 Afs 107/2004-48, náleznost Ústavního soudu – dále jen „ÚS“, sp. zn. I. ÚS 643/04). V daném případě však nelze o obstrukci hovořit, v době jednání zbývalo do prekluze 10,5 měsíce. „Zamítací praxe“ jakékoliv omluvy je již neúnosná, v některých případech se správní orgány dokonce domluví a zašlou zmocněnci předvolání na stejný den a následně neuznávají omluvu z jednání z důvodu předvolání k jinému orgánu. Je na soudech, aby takovému jednání učinily přítrž. V dalším žalobce odkazuje na argumentaci uvedenou v odvolání pod bodem II./A.

2. Ohledně nevyslechnutí policistů jako svědků žalobce odkazuje na argumentaci uvedenou v odvolání pod bodem II./D. Žalovaný dovozel, že úřední záznam vyhotovený dne 3. 8. 2012 v přítomnosti žalobce je použitelným důkazním prostředkem. Žalovaný zcela ignoroval žalobcovu argumentaci opřenou o judikaturu ÚS a NSS. Správní orgán měl povinnost policisty předvolat za účelem zkoumání zákonnosti provedeného měření a dalších okolností – žalobce měl v tomto směru připravenou řadu otázek.

3. Správní orgán I. stupně provedl dokazování mimo ústní jednání – žalobce odkazuje na argumentaci pod bodem II./C odvolání. Správní orgán I. stupně i žalovaný tak vlastně vycházejí z podkladů, které nebyly provedeny jako důkazy, s tím, že přestupek je průkazně zadokumentován. Vycházejí toliko z oznámení o přestupku a záznamu o přestupku, ačkoliv dle rozsudku NSS č. j. 1 As 96/2008-115 „pořízení úředních záznamů již ze své povahy nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu“ a „obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci“. Provedené dokazování je třeba zachytit v protokolu. U listiny je třeba přesně listinu označit tak, aby byla nezaměnitelná s jinou, a zaznamenat průběh dokazování, tedy přenést obsah či sdělení obsahu do protokolu. Zcela vybočující je v daném kontextu tvrzení žalovaného, že obviněný se mohl na místě přestupku vyjádřit do úředního záznamu a uvést důvody svého nesouhlasu. Jednak v té době ještě nebylo zahájeno správní řízení, jednak vyjádření do záznamu nelze považovat za důkazní prostředek a v neposlední řadě takovým vyjádřením sepsaným „na kapotě auta“ nemohou být naplněna práva žalobce na obhajobu. Dále se žalobce obsáhle vyjádřil obecně k otázce provádění důkazů listinami a následnému záznamu provedeného dokazování. Elektronickou fotografii byl správní orgán podle něj povinen ohledat, z důvodu možné manipulace nebylo možno použít fotografii vytištěnou či její elektronickou kopii. Neprovedení důkazů v souladu se zákonem způsobuje nemožnost vycházet z těchto důkazů a tedy nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí. Poukaz žalovaného na rozsudek NSS č. j. 7 As 39/2007-66 je nepřiléhavý, neboť „privilegovaný důkaz“ v tomto rozsudku znamená důkaz, který je oprávněna opatřit Policie ČR či městská, nikoliv důkazní prostředek mající formu veřejné listiny s presumpcí správnosti. Žalovaný dovozel, že pokud byl policista

proškolen k obsluze radaru, provedl měření správně, v souladu se zákonem. S touto logikou lze ovšem i konstatovat, že pokud byl žalobce proškolen k řízení motorového vozidla, řídil vozidlo správně, v souladu se zákonem.

4. Žalovaný nepřezkoumal námitky žalobce co do naplnění materiální stránky přestupku. Vyjádřil se k materiální stránce pouze co do překročení rychlosti dvakrát za 12 měsíců, nikoliv k jejímu naplnění právě naměřenou rychlostí. Žalobce odkazuje na argumentaci pod bodem II./E odvolání a rozsudek NSS č. j. 5 As 104/2008-45. Navíc žalobce poukazuje na to, že rychlost byla naměřena v polích, kde neplatí omezení rychlosti vozidel, a na pochybnost o přesnosti celého měření.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 17. 6. 2013, kterým navrhl její zamítnutí jako nedůvodné. Uvedl, že žalobce v žalobě uvádí obdobné námitky jako v odvolání, proto setrvává na svém právním názoru prezentovaném v odůvodnění napadeného rozhodnutí a na toto rozhodnutí se odvolává, neboť v jeho odůvodnění se s odvolacími námitkami žalobce vypořádal.

Pokud se týká žalobcovy omluvy, tuto žalovaný nevyhodnotil jako řádnou, přičemž ani dodatečně předložené doklady jeho závěr nezvrátily, neboť tyto nepotvrzují, že se zmocněnec v den jednání nacházel v Panamě. Omluva z důvodu nemoci není ve spisovém materiálu obsažena. Informovat o zamítnutí omluvy nebylo ani možné, neboť omluva městskému úřadu byla doručena až po provedeném ústním jednání.

Správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, z jakých důkazů vycházel, listiny jsou v protokole o ústním jednání jmenovitě označeny, specifikovány odkazem na příslušnou stránku spisu a rovněž je uvedeno, jaké skutečnosti z nich vyplývají. Mimo ústní jednání žádné dokazování prováděno nebylo.

Z fotografií založených ve správním spise vyplývá, že jízda probíhala po pozemní komunikaci. Pokud bylo měřidlo řádně ověřeno a schváleno, nepřísluší správním orgánům zpochybňování jeho funkčnosti.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 1. 7. 2013, v níž nesouhlasil s tvrzeními žalovaného. Především uvedl, že dovolená je důležitým důvodem omluvy. Dále poukázal na to, že provedení dokazování mimo ústní jednání potvrdil sám městský úřad v odůvodnění svého rozhodnutí. Konečně pak vyslovil nesouhlas s tím, že GPS údaje radaru jsou doplňkovým údajem, když naopak tyto označil za klíčové.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, když účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (žalobce výslovně podáním ze dne 22. 5. 2013 a žalovaný konkludentně, když na výzvu doručenou mu dne 21. 5. 2013 ve stanovené lhůtě dvou týdnů nereagoval, ačkoliv byl upozorněn, že nevyjádří-li v dané lhůtě svůj nesouhlas, bude se mít zato, že s projednáním věci bez jednání souhlasí). Soud přitom v souladu s § 75 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 11. 2. 2013, kdy bylo rozhodnutí žalovaného vydáno, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů. Dospěl přitom k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Vzhledem k tomu, že žalobce žalovanému vytýkal, že se nezabýval veškerými jeho odvolacími námitkami a tudíž jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, zaměřil se soud nejprve na tuto skutečnost. Pokud by totiž žalovaný skutečně opomenul

některý odvolací bod, jednalo by se o vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) a soudu by nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit. K tomu lze příkladmo citovat rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, z něhož vyplývá, že „pokud se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku nevypořádá se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů“ a že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“.

Tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ovšem soud neshledal. Žalovaný se vypořádal se všemi odvolacími důvody vznesenými žalobcem, z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, jak žalobcovy námitky hodnotil, proč je považoval za mylné či vyvrácené, a o která skutková zjištění opřel své závěry. Jeho rozhodnutí má všechny náležitosti, je dostatečně podrobně odůvodněno a soud proto přistoupil k jeho přezkumu právě v mezích žalobních bodů. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky se prakticky shodují s námitkami odvolacími, byť jsou obsáhleji odůvodněny (i v odvolání žalobce namítal chybné posouzení omluvy z jednání, nevyslechnutí policistů, provedení důkazů mimo ústní jednání a nenaplnění materiální stránky přestupku), musel soud především zkoumat, jak k odvolacím námitkám přistoupil žalovaný. Soud totiž nemůže při přezkumné činnosti, v rámci soudního řízení správního, nahradit činnost žalovaného, neboť není další, třetí instancí ve správním řízení. Pouze v případě drobných odchylek, tj. jestliže se krajský soud zcela neztotožní s tím, jak se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami, může korigovat právní názor, o který se opírá napadené rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87). Naopak, není oprávněn zcela změnit právní názor žalovaného, tedy uvést k žalobní (odvolací) námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru, přičemž podstatná změna právního názoru by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. nález ÚS ze dne 18. 10. 1999, sp. zn. IV. ÚS 279/99).

Ve světle výše řečeného soud k jednotlivým žalobním bodům uvádí:

Ad 1.

K namítané omluvě zmocněnce žalobce z jednání se žalovaný vyjádřil na stranách 3 až 5 napadeného rozhodnutí, kdy uvedl, že ve spise je založeno podání ze dne 24. 9. 2012 doručené městskému úřadu dne 26. 9. 2012, tedy den po vyhotovení rozhodnutí ve věci, obsahující plnou moc pro zmocněnce, potvrzení omluvy z 21. 9. 2012 a žádost o nový termín jednání. Omluva ze dne 21. 9. 2012 ve spise není, proto žalovaný vyzval žalobce k jejímu předložení. Dne 4. 2. 2013 byl žalovanému poštou doručen vytištěný e-mail ze dne 21. 9. 2012. Odeslání tohoto e-mailu nebylo nijak prokázáno, navíc tento není totožný s podáním ze dne 24. 9. 2012, uvedené podání tak nelze považovat za potvrzení e-mailu ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu, jedná se tudíž o podání nové. Rekapitulace rezervace k tomuto podání připojená potvrzuje toliko rezervaci letenky do státu Panama jednateli zmocněnce s daty odletu 12. 9. 2012 a příletu 20. 10. 2012, nikoliv skutečnost, že jednatel se v Panamě opravdu nacházel. Žalovaný uzavřel, že žalobce byl k ústnímu jednání řádně a včas, 8 dní před konáním jednání, předvolán, k tomuto se nedostavil bez omluvy on, ani jeho zmocněnec, když omluva nemohla být posouzena jako řádná.

Žalovaný se vypořádal se žalobcovou námitkou správně, soud nemá, co by mu vytknul, na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje (viz rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, v němž se uvádí: „...sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno.“), nicméně s ohledem na obsáhlost žalobních tvrzení ve vztahu k namítanému chybnému posouzení omluvy považuje za prospěšné provést určitou rekapitulaci a dodat následující:

Z obsahu spisu je zřejmé, že žalobci bylo předvolání k jednání na den 25. 9. 2012 doručeno do vlastních rukou dne 17. 9. 2012. Jednání bylo provedeno v nepřítomnosti žalobce, když správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce se bez „náležité omluvy, nebo důležitého důvodu“ k jednání nedostavil. První podání v tomto směru ve spise založené je až podání ze dne 24. 9. 2012, doručené správnímu orgánu I. stupně dne 26. 9. 2012, tedy den poté, co správní orgán I. stupně ve věci rozhodl. Zmocněnec žalobce v něm mimo jiné uvádí, že „potvrzují tedy své podání omluvy, které bylo provedeno dne 21. 9. 2012, ještě tímto oficiálním způsobem“, a zároveň předkládá plnou moc, rekapitulaci rezervace a potvrzení, z nichž vyplývá, že na jméno jednatele zmocněnce, J. K., byla dne 25. 3. 2012 rezervována letenka do Panamy s daty odletu 12. 9. 2012 a příletu 20. 10. 2012 a její cena byla téhož dne zaplacená. Údajný e-mail ze dne 21. 9. 2012 není ve spise založen, správní orgán I. stupně se v předkládací zprávě k odvolání žalobce vyjádřil tak, že omluva z tohoto data „nebyla správnímu orgánu vůbec sdělena ani doručena“. Telefonický hovor ze dne 26. 9. 2012 v této zprávě správní orgán I. stupně naopak potvrdil, ovšem s tím, že „ze strany volajícího šlo o celou řadu blíže nespecifikovaných informací, ze kterých nebylo možno učinit jednoznačný závěr, čeho se sdělované informace vůbec týkají“. E-mailové podání ze dne 21. 9. 2012, doručené žalovanému na jeho žádost dne 4. 2. 2013 poštou, obsahuje omluvu zmocněnce žalobce z jednání z důvodu dovolené jednatele zmocněnce v Panamě a žádost o nový termín jednání.

Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích: „O přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.“

Podle § 37 odst. 4 správního řádu: „Podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití zaručeného elektronického podpisu.“

Omluvu z jednání samozřejmě lze připustit, ovšem tato musí být ve smyslu citovaného ustanovení zákona o přestupcích řádná, tzn. že přestupce musí jednak tvrdit takové skutečnosti, které svědčí o důležitém důvodu nepřítomnosti na jednání, a dále musí tyto skutečnosti nějakým způsobem doložit, aby je správní orgán I. stupně mohl ověřit a rozhodnout o existenci tvrzeného důležitého důvodu (náležitosti omluvy). Jednání před správním orgánem má přitom zásadně přednost před soukromými a služebními záležitostmi a je na přestupci, případně jeho zástupci, aby si tyto záležitosti uspořádal tak, aby se mohl jednání zúčastnit – v tomto lze příkladmo odkázat na, i žalobcem zmiňovaný, rozsudek NSS č. j. 2 As 8/2009-95, který se sice týká omluvy z jednání před soudem, nicméně ho lze použít per analogiam i na jednání v řízení o přestupku. Není to přestupce, kdo z důvodu vyřizování,

byť i neodkladných služebních či soukromých záležitostí, má právo určovat a navrhopvat správnímu orgánu, kdy má nařizovat ústní jednání. Naopak je povinen přizpůsobit vyřizování svých služebních či soukromých záležitostí procesnímu postupu přestupkového orgánu, což platí stejně pro jeho případného zástupce.

Omluva pak může být učiněna jedním ze tří způsobů zakotvených v citovaném ust. § 37 odst. 4 správního řádu, tedy písemně, ústně do protokolu nebo elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem. Pokud je zvolena forma jiná, musí být takové podání potvrzeno nebo doplněno ve lhůtě 5 dnů některým z uvedených tří způsobů. Žalobce se mylí, pokud dovozuje, že potvrzením může být i jen vyjádření typu „potvrzuji tímto své podání“. Tento názor je zcela v rozporu s citovaným ustanovením, které výslovně uvádí „potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první“, tedy požaduje právě potvrzení písemnou formou nebo ústně do protokolu nebo doplnění o zaručený elektronický podpis. Zcela zřetelně to ostatně vyjádřil opakovaně NSS, a to např. v rozsudku č. j. 9 As 90/2008-70 („Správní orgán vždy přihlíží k podáním učiněným zákonem předepsanou formou, podání učiněná jinou formou se stanou v řízení relevantní pouze za předpokladu jejich následného doplnění (do 5 dnů) některou z uvedených kvalifikovaných forem podání.“) či v rozsudku č. j. 1 Ans 5/2010-172 („Pokud tedy stěžovatelka učinila toto své elektronické podání jinak než prostřednictvím elektronické podatelny, v tomto případě prostřednictvím běžné e-mailové adresy Policie České republiky, nemohlo se jednat o podání, které by splňovalo podmínky elektronického podání podepsaného zaručeným elektronickým podpisem ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu ve spojení s § 11 odst. 3 zákona o elektronickém podpisu..... Pokud toto své podání stěžovatelka nedoplnila způsobem a ve lhůtě uvedené v § 37 odst. 4 správního řádu in fine, nelze na její podání pohlížet jako na účinně podané.“). E-mail ze dne 21. 9. 2012 nebyl ve spise obsažen a samotné jeho předložení žalovanému dne 4. 2. 2013 ještě nedokládá, že byl opravdu odeslán na adresu podatelny správního orgánu I. stupně, jak je v něm uvedeno. Běžný e-mail bez zaručeného elektronického podpisu lze vytvořit prakticky kýmkoliv a kdykoliv, i zpětně. I v případě, že by soud měl zato, že e-mail městský úřad dne 21. 9. 2012 obdržel (což ovšem v žádném případě nemá), nejednalo by se o řádnou omluvu, neboť tento e-mail nebyl potvrzen ani doplněn ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu, když písemné podání doručené městskému úřadu dne 26. 9. 2012 je jiným podáním. Pokud by měl žalobce naplnit požadavky tohoto zákonného ustanovení, musel by e-mail opatřit elektronickým podpisem, případně ho předložit v písemné formě nebo ústně do protokolu.

Ovšem ani v případě včasné omluvy, tedy potvrzení či doplnění tohoto e-mailu, by nebylo možné dospět k závěru, že tato omluva je činěna z důležitého důvodu a je na místě jednání odročit na pozdější termín (stanovit pozdější datum jeho konání). Žalobce udělil plnou moc zmocněnci dne 18. 9. 2012 (Otázkou zůstává, jakým způsobem se jednateli zmocněnce podařilo tuto plnou moc již v tento den podepsat, když prodléval v Panamě na dovolené na zotavenou a žalobce se o zahájení přestupkového řízení a nařízení jednání na 25. 9. 2012 dozvěděl dne 17. 9. 2012, kdy mu bylo doručeno „zahájení řízení o přestupku – předvolání obviněného k ústnímu jednání“ s č. j. MěÚ Litomyšl 33817/2012, tedy nejdříve v tento den mohl jednatele oslovit, resp. mu sdělit č. j., které je v plné moci výslovně uvedeno. Vzhledem k tomu, že na posouzení věci nemá tato skutečnost vliv, upustil soud od dalšího rozboru, resp. pochyb o tom, zda jednatel skutečně v Panamě pobýval.), tedy v době, kdy již jeho jednatel byl na dovolené a tudíž bylo zřejmé, že se jednání nebude moci zúčastnit. Žalobce přitom měl možnost oslovit někoho jiného, nabízel se především zástupce z řad advokátů, kteří jsou povoláni k poskytování právních služeb a disponují patřičným odborným vzděláním a jehož si nakonec byl nucen zvolit pro účely soudního přezkumu, když zmocněnec v soudním řízení správním není k zastupování oprávněn. Vzhledem k přesvědčení žalobce o „obtížnosti řízení

před správními orgány“ (Ostatně sám v žalobě uvádí, že „pomoc při řízení před správními orgány je velmi obtížná disciplína, kterou nezvládají ani mnozí advokáti, a to i z důvodu interdisciplinarity v řízení“) je zarážející, že si vybral k zastupování právnickou osobu, jejímž předmětem podnikání je „výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ (výpis z obchodního rejstříku zmocněnce dostupný na internetu, na www.justice.cz) a jejíž jednatel je bez právnického vzdělání. Dále pak, což je pro posouzení věci podstatné, zmocněnec, pokud se rozhodl zastoupení převzít, byl povinen učinit maximum pro řádné zastoupení žalobce a v případě nepřítomnosti jednatele v ČR měl zajistit k zastupování jinou fyzickou osobu – např. zaměstnance společnosti. Pokud tak neučinil, nabízí se zcela důvodné podezření, že zmocnění právnické osoby s jednatelem na zahraniční dovolené a omluva z jednání právě z důvodu této dovolené jsou pokusem o protažení jednání. Závěry žalovaného ohledně neřádnosti omluvy jsou správné, podrobné a přezkoumatelné.

Pokud žalovaný výslovně nereagoval na předloženou listinu dokládající úhradu letenky, nejedná se o vadu způsobující nezákonnost rozhodnutí, závěry žalovaného by totiž byly shodné. Provedení úhrady ještě neznamená, že později letenka nebyla zrušena, případně přebukována, či že namísto jednatele zmocněnce letěla jiná osoba.

Správní orgán I. stupně se pak nemohl k omluvě ve svém rozhodnutí vyjádřit, neboť v době rozhodování žádnou omluvu k dispozici neměl, tato mu byla doručena až den po vynesení rozhodnutí. Faktickou možnost reakce tedy měl až v rámci předložení odvolání žalovanému, což učinil, přičemž výslovně uvedl, že žádnou omluvu s datem 21. 9. 2012 neobdržel a z telefonátu ze dne 26. 9. 2012 vůbec nebylo zřejmé, co je vlastně sdělováno.

Tvrzený telefonát je pak zcela bezpředmětný, neboť byl učiněn až po jednání, nejedná se o zákonem předpokládanou formu omluvy a i v případě, že by omluva byla telefonátem činěna a za omluvu považována, nebyla by tato důvodná (viz argumentace shora).

Pokud se týká nutnosti podání informace o tom, že omluva nebyla přijata jako důvodná, žádnou takovou povinnost správní orgán nemá, a pokud žalobce odkazoval na rozsudek NSS č. j. 2 As 8/2009-95, jednalo se toliko o vyslovení názoru krajským soudem v rámci odůvodnění jeho rozsudku. Podepsaný soud je však názoru, že je především na přestupci, aby si ověřil, zda jeho omluva byla přijata (ostatně proto jsou i na předvolání k jednání uvedeny kontakty na příslušného pracovníka rozhodujícího orgánu), a tedy aby dbal svých práv a řádně je hájil. Nelze veškeré povinnosti přenášet na správní orgány – městský úřad v předvolání řádně žalobce poučil o možnosti jednání v jeho nepřítomnosti, z tohoto předvolání pak nevyplývalo, že jakákoliv omluva bude přijata, a žalobce toto ani nemohl očekávat. Navíc v dané věci nebylo ani o čem informovat, neboť omluva byla městskému úřadu doručena až po provedení jednání a po rozhodnutí ve věci.

V žalobě tvrzená omluva z důvodu nemoci, doložená zprávou lékaře, neodpovídá obsahu správního spisu a zřejmě se jedná o chybu při vypracovávání žaloby, kdy tato tvrzení byla zanesena omylem, z jiné, zmocněncem zpracovávané, věci.

Tvrzená „zamítací praxe“ je pouhým žalobcovým povzdechem, není nijak konkretizována, ani doložena, a není ani vztahována k projednávané věci, proto se jí soud nebude dále zabývat. Sám takové poznatky nemá.

Konečně ve vztahu k předkládaným výpisům hovorů a rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, jimiž navrhoval žalobce provést důkaz, soud uvádí, že takovéto dokazování považuje za neúčelné, nadbytečné a pouze prodlužující soudní řízení. Hovor s jednatelem zmocněnce nebyl žalovaným zpochybněn, naopak sám městský úřad v předkládací zprávě k odvolání tento hovor potvrdil, ovšem tento nemohl nic změnit na posouzení omluvy jako pozdní a nedůvodné (viz argumentace shora). Pokud se pak týká rozhodnutí jiného správního orgánu, žalobce má samozřejmě pravdu v tom, že rozhodování v obdobných věcech by mělo

být obdobné. Na druhou stranu skutečnost, že jiný správní orgán byl benevolentnější a omluvu přijal, neznamená, že její nepřijetí v obdobném případě je nezákonné. I kdyby tedy bylo prokázáno, že omluva před jiným orgánem za stejných či obdobných okolností byla posouzena jako řádná, nezměnilo by to nic na stanovisku soudu v dané věci, tedy že v projednávaném případě se jednalo o omluvu pozdní, navíc bez důležitého důvodu, kdy tímto nemůže být dovolená jednatele zmocněnce známá v momentě udělení plné moci, když jednatel měl možnost určit jinou osobu k účasti na jednání.

Soud tedy uzavírá, že první žalobní bod je nedůvodný, nepřijetí omluvy žalovaným bylo řádně a zákonně odůvodněno a jednání v nepřítomnosti žalobce proběhlo tedy rovněž v souladu se zákonem.

Ad 2.

Povinnost vyslechnout policisty provádějící měření rychlosti jako svědky správní orgány neměly. V přestupkovém řízení je povinností správních orgánů zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu ve spojení s § 51 zákona o přestupcích), přičemž je na jejich rozhodnutí, kterými důkazními prostředky provedou důkaz a kterými nikoliv, z jakých podkladů vycházejí. Má-li přestupce důkazní návrhy, neznamená to pro správní orgán automaticky povinnost jim vyhovět. Naopak, pokud dojde k závěru, že provést navržené důkazní prostředky není z nějakých konkrétních důvodů potřebné, provádět je nemusí, je však jeho povinností řádně odůvodnit, proč tak neučinil (srovnej rozsudek NSS č. j. 1 As 44/2009 – 101). Pokud tedy žalobce tvrdí, že správní orgány měly povinnost vyslechnout oba policisty, a svá tvrzení opírá o rozsudek NSS č. j. 1 As 96/2008-115 a nálezy ÚS sp. zn. II. ÚS 788/02, mýlí se. Rozsudek NSS i nálezy ÚS se vztahují na situaci, kdy správní orgány vyšly toliko z doznání žalobce a úředních záznamů, skutečnosti v nichž uvedené žalobce popíral. V dané věci však byly okolnosti jiné. Správní orgán I. stupně při jednání konaném dne 25. 9. 2012 provedl důkaz oznámením přestupku a úředním záznamem o podezření z přestupku, ovšem i listinami dalšími – ověřovacím listem měřicího zařízení, výpisem z evidenční karty řidiče a hlavně záznamem o přestupku, který je tvořen fotografiemi žalobcova vozidla doprovázenými textem o naměřené rychlosti, druhu a typu vozidla, jeho registrační značce, atd. Právě pořízená fotodokumentace je stěžejním důkazem a ve shodě s judikaturou NSS má privilegované postavení mezi důkazními prostředky (rozsudek NSS č.j. 7As 39/2007-66). Pokud tedy správní orgán I. stupně vyšel z citovaných důkazních prostředků, měl z nich žalobcovo jednání za prokázané, tedy dospěl k závěru, že žalobce přestupek mu kladený za vinu spáchal, a ze spisu vyplýval toliko obecný nesouhlas žalobce se spácháním přestupku (viz oznámení přestupku ze dne 11. 8. 2012), když konkrétní námitky, ani důkazní návrhy nebyly vzneseny a žalobce se bez náležité omluvy nedostavil k ústnímu jednání, nelze správnímu orgánu I. stupně nic vytknout. Žalovaný se pak k otázce použitelnosti úředních záznamů vyjádřil na straně 6 napadeného rozhodnutí, kdy především správně vyzdvihl charakter fotodokumentace jakožto privilegovaného důkazního prostředku. Rovněž žalovaný zrekapituloval veškeré důkazní prostředky, z nichž vycházel městský úřad, přičemž poukázal na to, že tyto listiny nejsou všechny úředními záznamy. S jeho stanoviskem se lze pouze ztotožnit, když zásadním důkazním prostředkem byla již opakovaně zmíněná fotodokumentace a ostatní listiny byly jen důkazními prostředky doplňujícími. Úřední záznam pak správní orgány mohly použít, toto ostatně nevylučuje ani judikatura NSS či ÚS, která je pouze nepřipouští jako důkazní prostředky jedině za situace, kdy přestupce vznáší námitky do zjištěného skutkového stavu. Jedinou drobnou vadu lze spatřovat v tom, že se žalovaný výslovně nevyjádřil k žalobcem citovaným rozhodnutím NSS a ÚS, ovšem tyto sloužily žalobci jako argument pro tvrzení o nutnosti výsledku policistů, resp. nepoužitelnosti úředních

záznamů, na což žalovaný poměrně podrobně reagoval. Pokud tedy výslovně necitoval daná rozhodnutí, osvětlil ovšem, že situace v dané věci je jiná, že správní orgán I. stupně nevycházel výlučně z úředních záznamů a že stěžejní pro oba orgány byla pořízená fotodokumentace, nelze toto pochybení považovat za vadu způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Soud tedy uzavírá, že i druhý žalobní bod je nedůvodný.

Ad 3.

Je pravdou, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně je mimo jiné věta: „Mimo důkazů provedených při ústním jednání správním orgánem je listinným důkazem zejména:“ Ovšem ze správního spisu je zcela zřejmé, že dokazování bylo provedeno při jednání dne 25. 9. 2012, když jednotlivé důkazní prostředky jsou v protokole o jednání konkretizovány, včetně toho, jaká zjištění z nich vyplývají. Citovaná věta je tedy zjevnou chybou učiněnou při vyhotovování odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, když ze spisu zcela zřetelně vyplývá, že k žádnému dokazování mimo ústní jednání nedošlo. Správní orgán I. stupně zcela v souladu se zákonem v protokolu o jednání odůvodnil, proč jednání koná v nepřítomnosti žalobce jako obviněného z přestupku, dále pak specifikoval jednotlivé důkazní prostředky, jimiž provedl dokazování, a to označením a číslem listu, přičemž současně uvedl, jaká skutková zjištění z nich vyplývají. Ve vztahu právě k uvedeným skutkovým zjištěním přitom správní orgán I. stupně podle soudu postupoval nad rámec svých zákonných povinností, když je zcela standardním postupem i v soudním řízení, že provedený důkazní prostředek je v protokolu konkretizován (např. názvem listiny, případně datem vyhotovení, a číslem listu, na němž je umístěna), nicméně skutková zjištění z něj plynoucí již nikoliv. Pokud by soud přijal za svou tezi žalobce, že: „Při provedení důkazu přečtením obsahu listiny se tento obsah přenesl do protokolu a při provedení důkazu sdělením obsahu se sdělený obsah diktátem v protokolu poznamená,“ znamenalo by to prakticky kolaps správních i soudních řízení, neboť takový postup např. ve věcech s desítkami poškozených či stovkami stran listinných důkazních prostředků by znamenal praktickou nemožnost skončení věci v alespoň částečně reálné době. Žalobce si zřejmě při formulaci své teorie vůbec nebyl schopen uvědomit složitost některých řízení a tomu odpovídající objemnost spisů, kdy tyto jsou schopny bez problémů zaplnit plochu běžně velké kanceláře soudce či státního zástupce. Představa, že by do protokolů o jednání byly přenášeny celé obsahy listin, je pak zcela nepřijatelná. Pokud se pak týká žalobcem tvrzené povinnosti ohledání elektronické fotografie, není si soud zcela jistý, co tím žalobce má na mysli. Ve spise je založena vytištěná fotodokumentace, kterou byl proveden důkaz jako listinou, přičemž žalobce nevzněl proti tomuto žádné důvodné námitky. Konečně pak tvrzení o proškolení žalobce (řidičský průkaz) a tedy řízení vozidla jeho osobou v souladu se zákonem v návaznosti na tvrzení o proškolení policisty a tedy ovládání měřicího zařízení a jeho obsluhy správným způsobem soud pokládá za zcela nepřipadné. V dané věci nebyly uvedeny žalobcem žádné konkrétní skutečnosti, které by zpochybnilly správnost měření rychlosti provedeného proškolenými policisty. Naopak žalobce sám svým jednáním, které bylo důkazy prokázáno, porušil právní předpisy, tedy řídil vozidlo v rozporu se zákonnými povinnostmi, ač byl k řízení proškolen.

Soud uzavírá, že dokazování bylo provedeno při ústním jednání, tedy rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které z něj vychází, je v souladu se zákonem a přezkoumatelné.

Ad 4.

K materiální stránce přestupku se žalovaný vyjádřil obsáhle na stranách 8-10 napadeného rozhodnutí, když nejprve zrekapituloval úvahy, jimiž se řídil městský úřad při

ukládání sankce a poté s odkazem na § 2 odst. 1 zákona o přestupcích uvedl, že přestupek je vymezen materiálním a formálním znakem, kdy materiální je představován tím, že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a zájmy uvedené v § 1 zákona o přestupcích. Dále pokračoval: „Jak vyplývá z judikatury představované rozsudkem NSS ze dne 25. 1. 2005, sp. zn. 5 As 20/2004, dostupným na www.nssoud.cz „*okolnosti, za kterých k protiprávnímu jednání došlo, nejedná-li se o okolnosti vylučující protiprávnost (nutná obrana, krajní nouze), jsou relevantní pro uložení výše sankce, nikoli však závěr...o tom, zda byl či nikoli spáchán přestupek*“. Materiální znak je dán stupněm nebezpečnosti protiprávního jednání pro chráněné zájmy, přičemž je postaven na odlišném, resp. menším stupni společenské nebezpečnosti, než trestné činy. Materiální znak byl podle správního orgánu I. stupně a odvolacího orgánu již naplněn tím, že obviněný jako řidič motorového vozidla překročil zákonem o silničním provozu (§ 18 odst. 3) omezenou rychlost jízdy o více jak 20 km/hod, a to dvakrát v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců.“

Byť správní orgán I. stupně i žalovaný částečně směřují okolnosti důležité při rozhodování o sankci s okolnostmi důležitými pro posouzení materiální stránky přestupku, podstatu se jim, zejména tedy žalovanému, vystihnout podařilo. Přestupek má skutečně znaky formální a materiální. Formální znaky přestupku jsou znaky skutkové podstaty přestupku vymezené v zákoně (protiprávnost, objekt, objektivní stránka, subjekt a subjektivní stránka) a žalobce je svým jednáním nade vší pochybnost naplnil. Pokud se pak týká materiálního znaku, je třeba připomenout, že skutkové podstaty přestupků jsou formulovány tak, aby byly naplňovány v zásadě pouze skutky (činy), které jsou společensky škodlivé. V této souvislosti hovoříme o typové nebezpečnosti (škodlivosti), která je vyjádřena formálními znaky přestupku a příslušnou sankcí, resp. její sazbou (rozpětím). Jinými slovy, jednáním, které naplňuje formální znaky určité skutkové podstaty, je zásadně naplněn i znak materiální (srov. např. rozsudek NSS ze dne 6. ledna 2012, č. j. 5 As 106/2011). Dále je třeba si uvědomit, že jen zákon může stanovit, které jednání je trestným činem (přestupkem) a jaký trest (sankci), jakož i jaké jiné újmy na právech nebo majetku, lze za jeho spáchání uložit (čl. 39 LZPS). Je to tedy zákonodárce, kdo rozhoduje o tom, jaké jednání (typově) je nutno postihovat prostředky trestního práva či správního práva trestního, nikoliv správní orgán nebo soud. Proto je nutno s materiálním korektivem zacházet velice obezřetně, aby správní orgány a soudy, které jsou vázány zákonem, nenarušovaly svým postupem princip dělby moci ve státě, např. tím, že samy stanoví, že např. překročení rychlosti o 34 km/hod v poli či o půlnoci je ještě v pořádku, zatímco na silnici I. třídy nikoliv, a princip rovnosti před zákonem, kdy někoho trestat budou a jiného ne. Tedy, v případě přestupků, jednání, jež naplňuje formální znaky určitého přestupku, zásadně naplňuje i znak materiální a pouze ve výjimečných případech nikoliv (konkrétní stupeň nebezpečnosti neodpovídá ani nejlehčím běžně se vyskytujícím jednáním naplňujícím danou skutkovou podstatu přestupku - např. č. 43/1996 Sb. rozh. tr.). V projednávané věci správní orgány obou stupňů uzavřely, že se o daný případ nejedná, neboť žalobce překročil rychlost o 34 km/hod, čímž ohrozil sebe i okolí (správní orgán I. stupně) a učinil tak na pozemní komunikaci spojující Hradec Králové s Brnem a Olomoucí v pátek, ve 13:37 hodin, tedy na komunikaci značně frekventované, a to v pátek odpoledne (žalovaný). Soud se s jejich hodnocením ztotožňuje. Pokud se týká zpochybnění měření žalobcem, jednalo se o zcela obecné námitky, ničím nepodložené, které nemohou provedené měření zpochybnit. Tvzení o měření rychlosti v polích pak je zcela účelové a neodpovídající skutečnosti, neboť ho vyvracejí nejen provedené důkazy, ale sám žalobce svým odvoláním, v němž výslovně potvrdil, že se překročení rychlosti dopustil na silnici I. třídy zařazené do mezinárodní Evropské sítě komunikací (viz strana předposlední jeho odvolání, poslední odstavec).

Soud tedy uzavírá, že materiální stránka byla správními orgány správně vyhodnocena, žalobce se svým jednáním dopustil spáchání přestupku kladeného mu za vinu a poslední žalobní bod je rovněž nedůvodný.

Z důvodů shora podrobně rozvedených soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je zcela v souladu se zákonem, neshledal ani žádné vady řízení, pro které by byl povinen toto rozhodnutí zrušit, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst.1 s. ř. s. Ve věci byl plně úspěšný žalovaný, který měl vůči žalobci právo na náhradu nákladů v soudním řízení důvodně vynaložených. Ze soudního spisu se však nepodává, že by žalovaný nějaké náklady v souvislosti s řízením před soudem měl, proto soud vyslovil, že žalobce jako neúspěšný účastník řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 16. července 2013

Mgr. Monika Chaloupková v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
V. P.